

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτὼ κι' ἐνιὰκόσα,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μετ' τὴν γλῶσσαν.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ἰράγματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Μηνὸς Μαρτίου πρώτη,
σὲ τάφους φαγοπότι.

Χίλια κι' εἰκοσιέξη,
κόσμος διψᾷ νὰ βρέξη.

Ψυχοσαβιάτου τελετὴ κι' οἱ δρὸ ξυλένχοι σκελετοί.

Φ. - Πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο, ψυροκάρα σεβαστή,
ἐπεὶ ἀπὸ Καρναβάλι νᾶρχεται Σαρακοστή.
Πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο νὰ μὴν τρέχῃς σὲ χοροὺς
καὶ σὲ τσάγια κι' ἐσπερίδες,
νὰ μὴν βλέπῃς τὴν γκαμήλα, καὶ τοὺς ἄλλους ἱλαροὺς
μασκαράδες καὶ μπεκρηδες.

Τί καλά, βρὲ Περικλέτο,
τὴν περάσαμε κι' ἐφέτο.

Μέκανε τὸ Καρναβάλι τὴν ψυχὴ μου νὰ κολάσω,
μασκαράδες μου μιλοῦσαν
καὶ συχνὰ μὲ γαργαλοῦσαν
νὰ μὲ κάνουν νὰ γελάσω.

Τώρα πᾶν χοροὶ καὶ τσάγια,
τώρα βλέπε τ' ἀποφάγια
τόσης μέθης καὶ κραυπάλης,
κι' ἄρχισε νὰ ξαναψάλλῃς
τῆς ζωῆς τὴν σαχλαμάρα
καὶ τὴν τόση κουταμάρα.

Τί καλά, βρὲ Περικλέτο,
τὴν περάσαμε κι' ἐφέτο.
Σὲ γνωρίζω πρὸ καιροῦ,
μοῦλεγε μιὰ μασκαροῦ.

Σὲ γνωρίζω, σὲ γνωρίζω, κι' ἄλλη μοῦλεγε κυρά,
καὶ γιὰ τοῦτο, Φασουλῇ,
σὲ παρακαλῶ πολὺ
μὴ τὸ ντόμινο ξεχάσῃς μετ' τὰ μαῦρα τὰ ψτερά.

Σὲ γνωρίζω, σὲ γνωρίζω, μοῦπε κι' ἄλλη μασκαροῦ,
πάντα τακτικὰ μετ' βάζεις μετ' στὸ φύλλο τοῦ χοροῦ.
Μοῦπε κι' ἄλλη στρουμπουλῇ: μέμνησο καὶ μὴ λησμονεῖ
καὶ τὸ ντόμινο τὸ μπλέ, Φασουλῇ μου, κι' εὐδαιμόνει.

Κι' ἄλλη μοῦλεγε μετ' νάζι: κι' ἂν δὲν ξέρῃς τὸνομά μου,
σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃς αἷτι τί στὸ λεύκωμά μου.
Κι' ἄλλη μοῦλεγε: καὶ μένε, καὶ σὲ ξέρω καὶ μετ' ξέρεις,
καὶ παρακαλῶ κι' ἐμένα' στὸν Ρωμῆδ νὰ μ' ἀναφέρῃς.

Μοῦπε κι' ἕνας, σφίγγωντάς μου τὸνα μου καὶ τᾶλλο χέρι,
πῶς στὸ Φάληρο τὸν βλέπω τακτικὰ τὸ καλοκαίρι.
Μοῦπε κι' ἄλλος πῶς συχνάζει τακτικὰ στὸ Ζαχαράτου
καὶ μονάχος του γελοῦσε κι' ἐδαστοῦσε τάντερά του.

Καὶ περνοῦσαν μασκαράδες
εὐποροὶ καὶ φουκαράδες

μετ' καβούκια καὶ μετ' κρήνη καὶ μετ' παληοκάπελα,
μετ' βελούδα καὶ μετὰξια καὶ λογιῆς λογιῆς κουρέλια,
κι' ὅλο μοῦλεγαν ἀστεῖα κι' ἱλαρὰ κι' εὐτράπελα,
ποῦ καὶ τώρα τὰ θυμοῦμαι καὶ λιγόνομαι στὰ γέλοια.

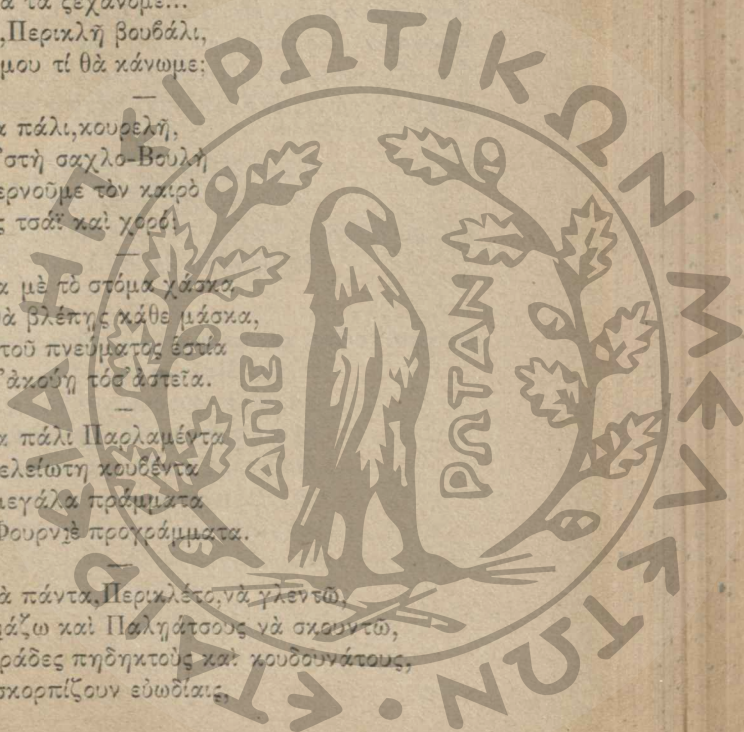
Πάει πιά τὸ Καρναβάλι
κι' ὅλα τὰ ξεχάνομε...
τώρα, Περικλῆ βουβάλι,
ἴπες μου τί θὰ κάνωμε;

Τώρα πάλι, κουρελῇ,
μέσα' στὴ σαχλο-Βουλῇ
θὰ περνοῦμε τὸν καιρὸ
δίχως τσάι καὶ χορὸ.

Τώρα μετ' τὸ στόμα χάλα,
δὲν θὰ βλέπῃς καθε μᾶσκα,
κι' ἡ τοῦ πνεύματος ἀστεῖα
δὲν θ' ἀκούῃ τόσ' ἀστεῖα.

Τώρα πάλι Παρλαμέντα
κι' ἀτελεῖσθη κουδέντα
γιὰ μεγάλα πράγματα
καὶ Φουρνὴ προγράμματα.

Ἀχ! πῶς ἤθελα γιὰ πάντα, Περικλέτο, νὰ γλεντῶ,
Πιερότους ν' ἀγκαλιάζω καὶ Παληάτσους νὰ σκουντῶ,
νὰ κυττάζω μασκαράδες πηδηκτοὺς καὶ κουδονάτους,
ποῦ σκορπίζουν εὐωδία.

και ποτε να μην ακουω για παρασκευη του κρατους
και για τέτοιαις αηδίασι.

"Αχ! πως ήθελα, τολιζά,
με της μάσκασις να τυρβάζω,
και τ' αδέσποτα σκυλιά
στην άγγάρεϊα να μη βάζω.

Για τὸ γλέντι νὰ σφριγῶ
μὲ κοιλιὰ παραγεμάτη,
καὶ στρωμένο' στὸ κρεβάτι
νὰ μὲ κάνουν στρατηγόν.

II. —

"Ηθελα κι' ἐγώ, βρέ χάχα,
πρίν γιὰ πάντα κακαρώσω,
ὅτ' ὄν Καρναβάλο μονάχα
δλα νὰ τ' αἰσιερώσω,
πνεῦμα, σῶμα καὶ ψυχὴν,
κάθε πόθον μου κι' εὐχὴν.

"Ηθελα, βρέ πατριώτη,
μοναχά με φαγοπότι
τὴν ζωὴ μου νὰ περάσω
κι' ὅλα τὰλλα νὰ τὰ βράσω.

Διαρκὲς μασκαραλῆκι Ρωμηοσύνης Ἰλαρᾶς
ἡ ζωὴ μου νᾶναι μόνον,
καὶ' στοὺς τάφους τῶν προγόνων
νὰ καθίζω μασκαρᾶς.

Καὶ γιὰ' μένα τὸν γλεντζέ, καὶ γιὰ' με τὸν πνευματώδη,
νὰ δουλεύουν οἱ κουτοί, κάθε βλάκας, κάθε βῆδι,
νὰ μὲ κάνη πτερωτὸ φλογερά χορομανία,
ἔως ὅτου μὴν ἡμέρα
νὰ φωνάξουν ἀπὸ πέρα:
σῦρε τώρα πηδηκτὸς καὶ μέσ' στη Μακεδονία.

Μέσα' στῆς ζωῆς τῇ ζάλῃ,
μέσα' στῆς ζωῆς τὸν πόνο,
ἀχ! γιὰ τὸ Καρναβάλι
νᾶναι μιὰ φορὰ τὸν χρόνο;

Πὼς τοῦλάχιστον ἐδῶ' στοὺς Ρωμηοὺς νὰ μὴν κρατῇ
Καρναβάλι διαρκές;... μὰ γιὰ τὴν γιὰ τὴν γιὰ τὴν;
Φ. — Τ' ῥωτᾶς ἐμὲ γιὰ τοῦτο, Περικλέτο στραβοκάνη;
τρέχει νὰ ῥωτᾶς ἐκείνους, ὅπου τάχουν ἔτσι κάνει.

II. —

Τάχα δὲν' μπορεῖ, σακάτη,
νὰ' βρεθῇ' στὸν κόσμον κάτι,
ποῦ με τοῦτο νὰ γεμίζῃ τῶν ἀνθρώπων ἡ κοιλιὰ
δίχως κόπο καὶ δουλειά;

Κι' ἀφοῦ σῶνει καὶ καλὰ με λαχτάρει κι' ἀγωνία
θέλωμε Μακεδονία,
τάχα με τοὺς Καρναβάλους,
μὲ τὰ τσάγια καὶ τοὺς μπάλους
δὲν' μποροῦμε, βρέ φαφούτη,
νὰ τὴν πάρωμε καὶ τούτη;

Φ. — Δὲν' μποροῦμε δυστυχῶς, Περικλέτο φαφούτη,
μετὰ λύπης μου κι' ἐγὼ' στοὺς Ρωμηοὺς τὸ βεβαίονα.
Ὅμως μᾶς τὸ βεβαίονουν καὶ φιλέλληνες πολλοὶ
πὼς δὲν πέρνεται μονάχα με χορὸ καὶ με βρολί.

Εἶναι βέβαια κι' ἀνάγκη Καρναβάλου καὶ χοροῦ,
ἀλλὰ καὶ δουλειᾶς, ψωρίτη...
χόρευε, κυρὰ Μαροῦ,
ἔχε κι' ἔννοια γιὰ τὸ σπῆτι.

Μὰ τὴν' ἄς λησμονήσωμεν τὴν ἄμετρον βλακείαν
θνητῶν ἐπικνεϊδίστων,
κι' ἄς σπεύσωμεν εἰς τὴν νεκρὰν ἐκείνην κατοικίαν
τοσούτων ἀειμνήτων.

Τὰ χωρατὰ λησμονήσε κι' ἐκείνων καὶ τῶν ἄλλων
καὶ πλανηθῶμεν ἅλ' αἰσὶν τὴν χώραν τῶν ἁλῶν.

Πᾶνε' στὸ Κοιμητήριον
νὰ' δοῦν τὸ πανηγύρι.

II. —

Ἴδου καὶ πάλιν, Φασουλῆ,
τὸ μέγα Κοιμητήριον,
ποῦ τόσας σκέψεις προκαλεῖ
τοῦ τάφου τὸ μυστήριον.

"Ὅλ' ἀναπαύονται νεκρά
στὴν χώραν τῶν ἁλῶν...
ἴδου κρᾶνία φαλακρά,
ἴδου σωροὶ κοκκάλων.

Κανεὶς νεκρὸς δὲν ὀμιλεῖ...
πὼς' στὴν αἰγὴν τρυφῶ...
βαρέθηκα, βρέ Φασουλῆ,
καὶ νὰ φιλοσοφῶ.

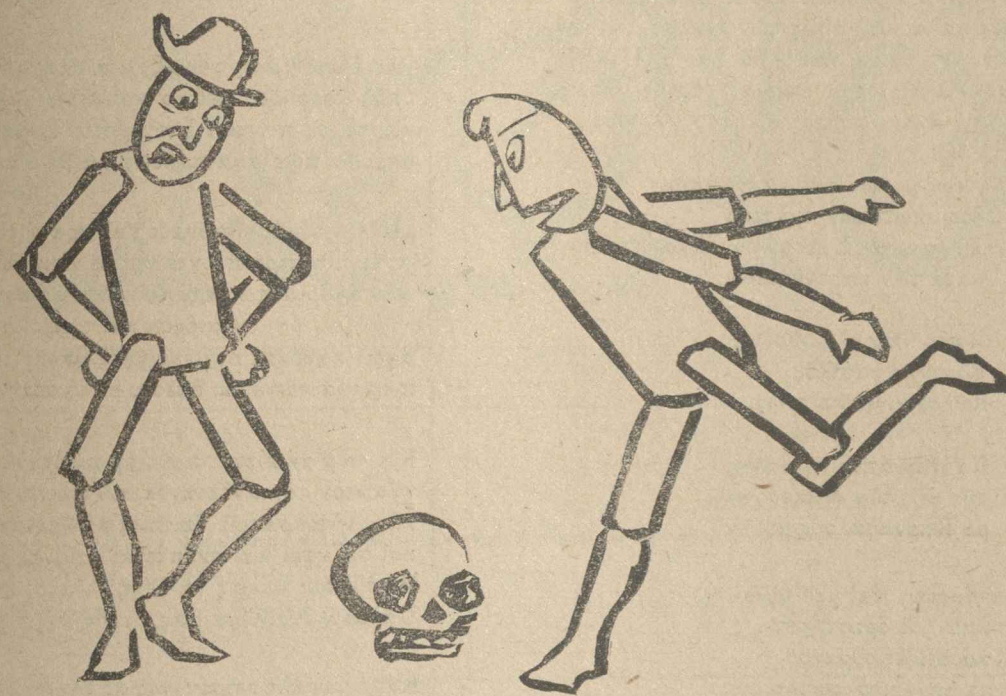
Εὐπνὰ κι' ἡ χώρα τῶν νεκρῶν με κύπους διατόρους
καὶ δέχεται τοὺς ζωντανοὺς τοὺς προσωποδόφρους,
καὶ προσωπὲς ἀπρόσωπος σκελέρους καὶ γελοῖα
μὲ κάθε ζῶντος μασκαρὰ γελᾷ τὰ μεγαλεῖα.

Θοῆνει πάλιν τὴν κοιλάδα
τόσων πόνων με μποῦζοῦκι,
μὲ φακῆ, με φασουλάδα,
ταραμὰ καὶ βρεκτοκοῦκι.

"Ακου γύρω μας τί θοῆνοι!
πόσα δάκρυα καὶ ποῖα!..
τώρα δέχονται κι' ἐκείνοι,
ποῦ δὲν ἔχουν προσωπεῖα.

Φ. —

Μὴ μοῦ τὰ λὲς ξανά...
κατῆντησαν κοινὰ
κι' αὐτὰ τὰ Κοιμητήρια
καὶ τὰλῦτα μυστήρια,
κι' οἱ πόνοι κι' οἱ λυγμοὶ
κι' οἱ τόσο στεναγμοὶ.

Τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρω, κι' αὐτὰ ποῦ λὲς καὶ πάλι
ὅτι φορεῖς ὡς τώρα τᾶπαν χιλιάδες ἄλλοι,
ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων τῶ μάταιον θρηνησ
καρρῶ, βρέ Περικλέτο, πὼς ματαιοπονεῖς,
ἐπὶ ἀναμυσσῶς συνήθη, κοινὰ καὶ τετριμμένα...
— "Κουράστηκε κι' ὁ κόσμος κι' ἐκούρασε κι' ἐμένα,
ἔβγινε μέγα βάρος τοῦτ' ἡ σαχλοζωὴ μας
ἐπὶ τὰς ἀνακαλύψεις καὶ με τὰς ἐπιστήμας.
Κι' ἐπὶ τῇς αἰγῆς εὐρέθησαν ἐκεῖνα τὰ κακά,
ἐπὶ τῇς σταφυλὸκοκκοῖς, καὶ τράμ' ἡλεκτρικά,
ἐπὶ τῇς λατὰ, τηλέφωνα καὶ κινηματογράφοι,
ἐπὶ πάντων τ' αὐτοκίνητα, τὸ σύμπαν κατεστράφη,
ἐπὶ ἐπὶ ὅλους, βρέ Φασουλῆ, μᾶς' πήρε τὸν γονεῖδ,
ἐπὶ κόσμος σήμερ' ἂν γελᾷ, γελᾷ με τὸ στανιῶ.

Πάψε νὰ' μιλῇς, μουρμούρη,
πρίν νὰ φᾶς καμμιὰ' στὴ μούρη.
Ἐφθασε Σαρακοστή
κατὰ πάντα σεβαστή.

Τώρα προσευχῆς καιρὸς
καὶ μελέτα σοβαρῶς,
καὶ τὰ πράγματα τοῦ κράτους' μέρα νύκτα, μαλαγᾶνα,
βλέπε κι' ἐπισκόπει τα,
τρώγων τὴν λειψὴ λαγᾶνα
καὶ τὴν σπανακόπητα.

Καιρὸς νὰ συμμαζέψωμε τὸν παλαδὸ μας νοῦ....
ὅμως τῶν Δυνάμεων καὶ μετ' ἡμῶν γενοῦ.
Ἐπὶ τῇς ζωῆς πλάσεως καὶ τῇς κεκοιμημένης,
ποῦ σήμερ' ἀποστὸν κι' αὐτὴ χορεύει καὶ καθρίλλαις,

κι' ὅπερ ἐκείνης τῇς Βουλῆς τῇς παρανυσταγμένης,
ποῦ θάλλῃ τὴν Σαρακοστὴ νὰ πάρῃ κι' ἄλλαις χίλιαις.

Νὰ τάφος κάποιου φουκαρά, μὰ νὰ κι' ἐνὸς τρανοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων καὶ μετ' ἡμῶν γενοῦ.
Ἐπὶ τοῦ κράτους τουτοῦ' με τὰ πολλὰ Ταμεία,
ὅπερ διατηρήσεως τοῦ δημοσίου πλοῦτου,
κι' ὅπερ τοῦ Κόντε Τζωρτζή μας, ποῦ πῆγε' στὴ Λαμία
κι' ἐπέρασε τὴν Τυρρηνί' στὸ κτήμα τοῦ γαμπροῦ του.

Ἐπὶ τοῦ Πάλλη, κατ' αὐτὰς' στὴν Σπάρτην πλανηθέντος
καὶ τόσας ἀρχαιότητας σεπτὰς ἐπισκεφθέντος,
κι' ἀνέσεως πνευματικῆς ζητήσαντος κρησφύγετον
ἐπ' ἀνῶ' στὸν Ταβῆτον,
κι' ἀφ' ὕψους με βουχυνθὸν ὡς λέοντος ἀγρίου
ἐπισκοποῦντος τὴν γραμμὴν Σπάρτης-Λεονταρίου.

Ἐπὶ ἀμύνης ἐθνικῆς, μελιδόντων στρατευμάτων,
κι' ὅπερ τῶν νέων ναυτικῶν τοῦ Κόντε προγραμμάτων,
ὅπερ σκευῆς μετασκευῆς κι' ἀνασκευῆς ποικίλης
ξυλείας καὶ σιδερεῶν πάσης πλεούσης ὕλης,
ἀλλὰ κι' ὅπερ ἀποστολῶν καὶ σὲ Τούλων καὶ Τάραντα,
κι' ὅπερ στολῶν στολιζουσῶν τὰ κλέη μας τὰ μάραντα.

Ἐπὶ Ναυστάθμων ἀδειγμάτων, ποῦ δὲν πατεῖ, ποδάρι
κανεὶς κλεινὸς ἀπόγονος Μπαρούλη καὶ Κανάρη,
κι' ὅπερ παντὸς θαλασσινοῦ, ποῦ γάνει τὰ νερά του,
καὶ πίνει θέλωντας καὶ μὴ νερό' στοῦ Ζαχαράτου.

Ἐπὶ εὐγεύστων ἀστακῶν καὶ ἀρετικῶν χαδάρων
πρὸς χρῆσιν καὶ κατάχρησιν θαλασσινῶν μακάρων;

ὑπὲρ ὀκνῶν, ὑπὲρ νωθῶν, καὶ τόσων ἀδρανούντων,
 καὶ ὑπὲρ παιζόντων ντόμινο, πικέτο καὶ σκαμπύλι
 σὲ καφφενέδες παλαιούς καθὼς τῶν Εὐφρονούντων,
 καὶ σκεπτομένων τί θά' πῃ καὶ τί θά' κἀν' ἡ Πύλη
 με τοῦ Βαρώνου Δ' Αἰρενταλ ἐκείνας τὰς δηλώσεις,
 ποῦ τὸ στωμύλον ἀκονοῦν περιλαλήτου γλώσσης.

Ἰπὲρ διατηρήσεως μονῶν καὶ καλογήρων
 κοσμικωτάτων σχέσεων,
 καὶ ὑπὲρ ἀμύνης κρατερᾶς Συμβούλων Ἀναργύρων
 κατὰ τῶν παρενθέσεων.

Ἰπὲρ ὑπερπληρώσεως
 ἐλεεινῆς γαστροῦς,
 ποῦ σὲ κινεῖ νὰ τρῶς.

Καὶ ὑπὲρ ἀπολυτρώσεως
 τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων
 με Καρναβάλους μόνον.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
 λαὸν ἰδὲ δραστήριον,
 καὶ ρίψ' ἐξ οὐρανοῦ
 τὸ μάννα τὸ σωτήριον.

Π. — Κόψε κυπαρισσόμηλα καὶ στέψε τοὺς κροτάφους,
 καὶ κάθισε περίλυπος σ' ἀλησμονήτους τάφους.
 Ἐδῶ κοντὰ πλησίασε καὶ σταύρωσε τὰ χέρια...
 τάφος Τρικούπη λέγεται... καὶ ὅπως καμπόσ' ἀστέρινα
 λάμπουν εἰς τὸ στερέωμα λαμπρότερα τῶν ἄλλων
 ἔτσι καὶ ἐδῶ φεγγοβολοῦν οἱ τάφοι τῶν μεγάλων.

Τοῦ γένους ὁ καρδιόκτυπος, οἱ πόθοι, τὰ φρονήματα,
 ἐδῶ θαρρεῖς πῶς ἔρχονται καὶ θραύονται σὰν κύματα
 σὲ τοῦτα τ' ἀνθοστόλιστα καὶ ἀγαπημένα μνήματα,
 ποῦ στέκουν σὰν ἀθάνατα τοῦ κόσμου προσκυνήματα.

Καὶ αὐτὰ τὰ ρόδα, ποῦ σκορποῦν σὲ τέτοιους πεθαμμένους,
 θαρρεῖς πῶς μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴν τὰ βγάζουνε τοῦ γένους,
 καὶ ἐδῶ τὰ σπέρνουν πάναγνα ραγιάδες μ' ἄλυσσίδες,
 γιὰ νὰ γενοῦν με τὸν καιρὸ ροδόχρυσαις ἐλπίδες.

Τὰ ρόδα, ποῦ μοσχοβολοῦν
 σὲ τέτοιων τάφων γῆ,
 θαρρεῖς πῶς τόσα σοῦ μιλοῦν
 σ' τὴν πένθιμη σιγῇ.

Τὰ ρόδα αὐτὰ τ' ἀμόλυντα, τὰ ρόδα τὰ παρθένα,
 ποῖός ξέρεῖ τώρα καὶ σ' ἐμᾶς τί λέει τὸ καθένα,
 καὶ ἂν τῆς Ἑλληῆς τὸ σύμβολο τρανὸ δὲν μεγαλώσῃ
 καὶ σὲ μαρτύρων μνήματα τοὺς κλάδους τοῦ ξαπλώσῃ.

Μὰ κύτταξ' ἕνα φάντασμα...

Φ. —

τῆς Νέας Ρώμης ὁ φωστήρ, ὁ πάλαι Κωνσταντῖνος.

Π. — Ἀλήθεια, Φασουλῇ, μοῦ λές... αὐτὸς βεβαίως εἶναι.

Φ. — Λέγε τί θέλεις ἀπὸ μᾶς, καὶ μένε Κωνσταντῖνε.

Π. — Παλαιολόγε, λέγε μας ἂν ἦλθες μ' ἀπαιτῶντες
 τοὺς ἀπογόνους θὰ τοὺς βρῆς προθύμους κατὰ πάντα...

Φ. — Γιὰ πές μας μήπως ἔρχεσαι νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃς,
 ποῦ καὶ γιὰ σὲ θὰ στήσωμε σπουδαῖον ἀνδριάντα.

Ἄν καὶ οἱ δικοί μας ἔπρεπε νὰ γίνουν πρῶτα πρῶτα
 γιὰ τὴν πολλή μας προκοπὴ καὶ γιὰ τὰ καθεστῶτα,
 ὅμως ἐκρίναμε καλὸν
 πρὶν ὁ δικός σου νὰ στηθῇ.

καὶ ἐκεῖνος νὰ προηγηθῇ
 τοσούτων ἄλλων ὑψηλῶν.

Ἄς ἔχῃς χάρι, φώναξε μὴ πλάσις νυσταλέα,
 ὅπου φοροῦσες πέδιλα καὶ περικεφαλία,
 καὶ τέλος πάντων ἔπεσες στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλη
 θαρρῶν πῶς ἀναστάσεως ἡμέρα θ' ἀνατελλῇ.

Ἄς ἔχῃς χάρι, φώναξε τοῦ κράτους τὸ Ντοβλέτι,
 καὶ ἐκρίθη πρέπον καὶ γιὰ σὲ νὰ κάνωμε ρουσπέτι
 καὶ ἀνδριάντα πέτρινο, καὶ μόνο προτομή,
 γιὰ δόξα καὶ τιμῇ,
 ἀφοῦ καθέννας σήμερα καὶ ἐξ ἀκοῆς τὸ ξέρεῖ
 πῶς γιὰ τὸ γένος ἔπεσες με τὸ σπαθί' στὸ χέρι.

Καὶ τὴν ἀκούεται ποῦ λὲς συζήτησις δεινὴ
 γι' αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα σου, πῶς πρέπει νὰ γενῇ,
 καὶ Ἀυτοκράτωρ ἐφιππος, καὶ μοναχὰ πεζός,
 καὶ συζητεῖ καὶ σκέπτεται καθέννας βλάξ χαζός.
 Μὰ σὺ πῶς θέλεις νὰ γενῇ;... πεζός ἢ καβαλάρης;
 Παλαιολόγε, λέγε μας, καὶ θὰ σοῦ γίνῃ χάρις.

Κάθε μεγάλος πρόγονος ἃς ἔρχεται σ' ἐμᾶς
 γυρεύοντας ἀγάλματα, μνημεῖα, προτομάς.
 Αὐτὰ δὲν εἶναι δύσκολα, γιὰ τέτοια δὲν μᾶς μέλει,
 ἐφόσον βγάξῃ μάρμαρα καὶ ἡ Πάρος καὶ ἡ Πεντέλη.
 Ἄς γίνῃ τώρα καὶ γιὰ σὲ τὸ μάρμαρο χαλάλι...
 πλὴν φεύγει, Περικλέτο μου, χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλῃ,
 χωρὶς στὰς ἐρωτήσεις μας καθόλου ν' ἀπαντήσῃ...
 τοῦλάχιστον ἂν ἤθελε λιγάκι νὰ μᾶς φτύσῃ.

Π. — Κύτταξε καὶ ἄλλα μνήματα μεγάλων προπατόρων,
 ποῦ δὲν τ' ἀφίνουν ἡσυχὰ τὰ πλήθη τῶν ρητόρων.
 Τὰ ρόδα πῶς ἔφευγαν τῆς λεβεντιᾶς τῆς πρώτης!

Φ. — Πάλι γιὰ ρόδα τσαμπουνᾶς...

Π. —

Φ. — Πάψε τὴν ματαιότητά καὶ πάλι νὰ μοῦ λὲς
 καὶ μέσ' σ' αὐτὰ μουνὰ θρηνηῖς τοῦ κόσμου τὴν μαλακία
 καὶ ἔλα νὰ παίξωμε φούτ-μπόλλ με νεκροκεφαλῆς
 πρὶν ἄλλοι νὰ τὸ παίξουνε με τῆς δικαίης μας, βλάκα.

Ἐγὼ γιὰ ζῶντας καὶ νεκροὺς
 καὶ γιὰ μεγάλους καὶ μικροὺς
 φρονῶ καὶ ἐφρονῶ πάντοτε καὶ ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων
 πῶς ὅλοι παίζουσι πρόσωπον καὶ μέρος Ὑπάρχων.

Βρίσκουν ἐμπρὸς στὰ πόδια τῶν μὴ νεκρικῇ καυκάκι
 καὶ παίζουνε μ' αὐτὴν φούτ-μπόλλ, λὲς καὶ ἦταν καμμὰ...

Καὶ καμπόσαις ποικίλαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νέον ἡμερολόγιον τὸ Σπαρατιακόν,
 ὄντως ἱστορικώτατον καὶ καλλιτεχνικόν.
 Σπύρος Θεοδώρεπουλος καλαίσθητος ἐκδότης
 καὶ λογογράφος πρώτης.

Τοῦ πάλαι Θεουκυδίδου Βίος καὶ Πολιτεία,
 ὑπὸ Παντῆς Καρὰλλῃ σπουδαία πραγματεία.

Τεῦχος ἔδωκεν μ' ἐρευνᾶς μικροβιολογικᾶς
 ἐνταυτῇ καὶ κλινικᾷ,
 καὶ θαυμάσωμεν σπουδὴν περισπούδαστον καὶ νοῦ
 τοῦ χειρουργοῦ τοῦ Φωκᾶ καὶ τοῦ Γάμα Δενδρινοῦ.